

SIGUEM COMUNITAT

Si us dic que durant aquest any que culminem amb la pròxima Festa Major a la nostra parròquia s'ha celebrat unes dues-centes cinquanta misses us quedareu tan tranquils, perquè la vida no s'amida amb xifres, i, més encara, perquè la Vida Cristiana qui la pot mesurar?

Per tant, doncs, deixem-nos de xifres més o menys enganyoses i, a través d'unes preguntes, deixeu-me plantejar una qüestió que afecta la vida de tota la nostra comunitat.

— Quants santaeulaliencs coneixen la història del nostre poble?

— Quants habitants de segones residències coneixen la problemàtica i els afanys dels santaeulaliencs oriünds?

— Quantes revistes o butlletins particulars es publiquen entre totes les associacions de veïns o urbanitzacions?

— Quants residents habituals coneixen els problemes i les il·lusions dels residents ocasionals?

— Quants cristians que celebren l'Eucaristia cada diumenge, en escollir la missa, tant els fa anar a la seva parròquia com a una altra qualsevol mentre l'horari els vagi bé —com si es tractés d'agafar un avió— o, més encara, s'estimen més anar-hi on la seva presència serà més impersonal?

— Quantes Festes Majors particulars es celebren?

— Quants n'hi ha que escullen el divertiment o l'espectacle on aniran sense demanar-se què fan a Santa Eulàlia?

— Quants n'hi ha que es fan d'un club esportiu o d'una entitat cultural sense preocupar-se del que Santa Eulàlia els ofereix?

— ...

La llista de preguntes amb resposta clarament disgregadora de la nostra comunitat humana podria ser sens fi ni compte, n'hi ha prou amb aquestes per adonar-nos que ens cal reaccionar-hi.

Per això, Ajuntament de Santa Eulàlia de Ronçana, santaeulaliencs d'adopció, fills del poble de Santa Eulàlia: ¿què podem fer perquè el nostre poble sigui menys una acumulació d'individualitats a punt de defensar els seus interessos particulars?, ¿què podem fer perquè el nostre poble no sigui tant una geografia en la qual hi ha situades les nostres cases?, ¿què podem fer perquè el nostre poble sigui molt més que el trosset de país on troben satisfacció les nostres necessitats més primàries de descans o de treball?

O bé, potser val més preguntar: ¿què podem fer perquè el nostre poble esdevingui una societat autènticament comunitària, una família de famílies capaces d'ajudar-se a fer front als problemes comuns i a edificar-se humanament, una germanor més enllà d'edats i de creences, d'assentaments i de procedències, de velles quimeres i de noves desconfiances?

Pere FARRIOL i VINYES, prev.